

Andra söndagen i fastan 2023

Livet här på jorden är aldrig helt lätt. Även om vi i Sverige är besparade jordbävningar och krig, är det många som har det svårt. Som kristna kan vi aldrig avskärma oss från det lidande som våra medmänniskor drabbas av. Vi får inte förhärda våra hjärtan och fastna i en självisk idyll där ingenting berör oss av världens nöd och lidande. Samtidigt har jag ett intryck av att det är många i vårt land, ja, också vissa kristna, som medvetet förtränger allt lidande. Jag kommer ibland sent hem en fredag kväll efter en resa. Då slår det mig hur många uppspelta, festande och mer eller mindre överförfriskade människor som trängs på Götgatan. Man flyr frenetiskt från vardagens tristess och världens lidande under helgens festande. Det är som om man måste få kraft för att uthärda ett liv utan djupare mening. Många mer känsliga och sårbara människor fastnar i stället i psykisk ohälsa eller beroende för att härda ut i ett liv som bara tycks tungt och svårt.

Det är för alla dessa människor som Jesus har kommit med sitt evangelium. Det är till alla dem vi måste ge hopp och mening genom vår kristna tro. Det är viktigt för oss som katolska kristna i Sverige att vi ser vår kallelse och uppgift att förmedla Jesu kärlek till dem. Men ofta glömmer vi det eller vet inte hur vi skall bete oss. Jesus vill lysa upp vår tillvaro genom sitt ljus. Dagens evangelium skildrar just Jesu önskan att låta himlens ljus lysa upp vår värld. Gång på gång ser vi i evangeliet hur Jesus vill ge hopp i hopplöshet, glädje i sorg och helande i nöd. Det är denna grundkallelse vi också har fått som Jesu lärjungar.

”Detta är min älskade Son, han är min utvalde. Lyssna till honom” (Matt 17:5). Lärjungarna som var tillsammans med Jesus på berget, fick höra dessa ord från Fadern. Också vi får ta till oss detta och lära oss att lyssna lyhört till Faderns älskade Son. När Jesus förklarades på berget förklarades också hans uppdrag för oss. Samtidigt blev det förklarat för oss hur vi skall leva som Jesu lärjungar. Hela vårt liv får vi försöka lyssna in vad Jesus har att säga oss. Evangeliet måste liksom fastna i vårt blodomlopp, i våra hjärnceller, i vårt hjärta och i våra händer, så att det blir helt naturligt för oss att göra det som Jesus vill att vi skall göra och säga det han vill att vi skall säga. Vi får en glimt av himlens härlighet och ljus i dagens evangelium. Det är det ljuset som skall ge oss kraft och glädje i så hög grad, att vi brinner av längtan att förmedla det till alla dem som irrar, ja, raglar omkring utan att se någon mening med någonting.

”Gud, du som bjuder oss att lyssna till din älskade Son, låt ditt ord vara vår andliga föda, så att vi för vårt inre kan se den härlighet till vilken Kristus har gått före” (kollektbön). Jesus vill redan nu ge oss den lilla glimt av himlens ljus och härlighet som vi behöver för att leva här på jorden med öppna ögon och ett öppet hjärta. Vi får inte sätta på oss några skygglappar och göra oss blinda för det lidande som

våra medmänniskor drabbas av. Vi får inte fly in en värld av självisk njutning och festande, medan andra ligger sårade och döende utan att någon bryr sig. Men alla människor behöver faktiskt detta hopp om evig kärlek och härlighet för att kunna engagera sig i den svåra situation som så många i vår värld drabbats av.

Jesus var på väg upp till Jerusalem för att lida och dö. Också han som var både sann Gud och sann människa behövde denna glimt av himlens härlighet för att gå vidare på vägen mot korset. Hans lärjungar behövde det naturligtvis ännu mycket mer – liksom vi alla. Jesus är den ende som kan förklara livets mening för oss, ja, också döden och lidandet får sin förklaring i hans ljus: ”Han har utplånat döden och dragit liv och oförgänglighet fram i ljuset genom evangeliet” (2 Tim 1:10). Gång på gång måste vi påminna oss om detta. Det är i Jesu ljus vi måste se på allt som händer i vår värld. Bara då kan vi utvärda att se allt det svåra och fruktansvärda som livet rymmer utan att förlora hoppet eller gå under i förtvivlan. Problem och svårigheter trollas inte bara bort för det, men vi ser på dem i ett helt annat ljus, i Jesu ljus.

Även i vår sekulariserade svenska verklighet finns det spår av denna längtan efter Jesu ljus. Så fort ett mord har hänt eller någon katastrof springer folk som annars aldrig sätter sin fot i en kyrka in där och tänds ett ljus. Innerst inne längtar varje människa efter detta ljus. Tragedin är att hon inte anar vem som är själva Ljuset. Det beror också i viss mån på att vi kristna inte lyckats förmedla Jesu ljus på ett trovärdigt sätt. Därför får vi se på hela denna fastetid som en Guds inbjudan att omvända oss ännu mer till Jesus, så att vi kan visa hans kärlek och förmedla hans ljus till dem som sitter i mörker och dödsskugga. Under fastetiden får vi liksom Abraham gå ut ur vårt land, ut ur vårt gamla själviska sätt att leva, för att följa Jesus ut i öknen, ut i det okända, ut i den värld som bara väntar på att få lära känna Gud och ta emot hans ljus.

Jesu förklaring som skildras i dagens evangelium kan hjälpa oss att få en djupare förklaring på livets gåta. Det ger oss hopp att gå vidare, eftersom vi vet att livets fulla verklighet väntar oss på andra sidan, där vi skall få se Gud sådan han är. Allt det som är dunkelt och oförståeligt här på jorden skall en gång förklaras. Allt det som vi inte klarade av skall helas och försonas. Jesu förklaring ger oss ett helt nytt perspektiv, en ny horisont. Men det gäller att verkligen ta emot Guds älskade Son, den utvalde, att lyssna till hans ord, att lyda hans bud. Bara då kan hans ljus fördriva mörkret ur vårt hjärta samtidigt som vi oemotståndligt drivs att bistå vår nästa som sitter fast i mörker och nöd. Jesu ljus lyser upp hela verkligheten. Vi ser tydligt vad som är ont och vad som är gott, men samtidigt vet vi vem som leder vårt liv, vem som vill frälsa och rädda oss, och i full tillit kan vi lägga vårt liv i hans händer, här och nu och i all evighet.